

Covet 1

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Tracy Wolff

c o y e t 1

Deel 3 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0859-2

ISBN 978-94-023-2602-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Covet*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Bree Archer, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 by Tracy Deebs-Elkenaney.

First published in the United States under the title COVET: Crave series #3. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn vader, die mijn fantasie koesterde en
me ervan overtuigde dat ik alles kon.
En voor mijn moeder, die me door dik en dun
steunde en liefhad.

Noot van de auteur

Dit boek bevat situaties waarin paniekaanvallen, dood en geweld, emotionele mishandeling en gevangenschap, en seksueel getinte situaties voorkomen. Ik hoop dat ik deze zaken met de grootst mogelijke zorg heb behandeld, maar als ze een trigger voor jou kunnen vormen, wees dan gewaarschuwd.

O

Leven na de dood

Het was niet de bedoeling dat het zo zou gaan. Het was niet de bedoeling dat ook maar iets van dit alles zo zou gaan. Maar ja, wanneer is er dit jaar nu wél iets gegaan zoals ik het wilde? Vanaf het moment dat ik op de Katmere Academy arriveerde heb ik over heel veel dingen geen controle meer. Waarom zou dat vandaag, op dit moment, anders zijn?

Ik trek mijn panty aan en strijk mijn rok glad. Dan stap ik in mijn favoriete zwarte hoge schoenen en haal de zwarte blazer van mijn schooluniform uit de kast.

Als ik mijn armen in de mouwen steek trillen mijn handen een beetje. Eerlijk gezegd trilt mijn hele lichaam een beetje. Dat is ook wel logisch. Dit is al de derde begrafenis die ik dit jaar bijwoon. En het is niet gemakkelijker geworden. Niets is gemakkelijker geworden.

Het is vijf dagen geleden dat ik de Test won.

Vijf dagen geleden dat Cole de levensgezellenband tussen Jaxon en mij vernielde en ons allebei bijna te gronde richtte.

Vijf dagen geleden dat ik bijna doodging... En vijf dagen geleden dat Xavier daadwerkelijk is doodgegaan.

Mijn maag keert zich golvend om en ik ben bang dat ik moet overgeven.

Om de misselijkheid en het paniekgevoel die in me opkomen te onderdrukken haal ik een paar keer diep adem, in door mijn neus, uit door mijn mond. Na een minuut of drie nemen ze allebei een beetje af tot ik niet langer het gevoel heb dat er een volgeladen tientonner op mijn borst staat geparkeerd.

Het is een kleine overwinning, maar ik doe het ervoor.

Ik haal nog een keer diep adem en maak de koperen knopen van mijn blazer dicht. Dan werp ik een blik in de spiegel om er zeker van te zijn dat ik er toonbaar uitzie. Dat is het geval... als je de term 'toonbaar' tenminste niet al te strikt opvat.

Mijn bruine ogen staan dof en mijn huid is grauw. En mijn bespottelijke krullen proberen zich los te wurmen uit de knot waarin ik ze heb gewrongen. Maar in verdrietige tijden zie ik er sowieso nooit florissant uit.

De blauwe plekken van het Ludares-toernooi beginnen gelukkig te vervagen, van het oorspronkelijke akelige zwart en donkerpaars naar het vlekkerige geel en lichtpaars voordat ze helemaal verdwijnen. Het helpt ook dat Cole eindelijk de 'tot hier en niet verder'-grens van mijn oom heeft bereikt en van school is gestuurd. Ergens hoop ik dat hij een nog grotere pestkop zal aantreffen op de school voor bovennatuurlijke jeugdige criminelen en buitenbeentjes in Texas waar hij naartoe is gestuurd... Gewoon om hem te laten voelen hoe dat is.

De badkamerdeur gaat open en mijn nicht Macy komt de kamer in, gehuld in een badjas en met een handdoek om haar hoofd gewikkeld. We hebben nog maar twintig minuten voordat we in de aula worden verwacht voor de herdenkingsceremonie en ik zou haar wel willen aansporen om op te schieten, maar ik kan het niet. Niet zolang ze eruitziet alsof elke ademhaling een marteling is.

Ik weet maar al te goed hoe dat voelt.

In plaats daarvan wacht ik tot Macy iets zegt. Wat dan ook. Ze loopt echter zwijgend naar haar bed, waar ik haar gala-uniform heb klaargelegd. Het is vreselijk om haar zo te zien. Haar blauwe plekken niet minder pijnlijk dan die van mij, ook al zitten ze bij haar vanbinnen.

Vanaf mijn allereerste dag op Katmere is Macy een onstuitbare aanwezigheid in mijn leven geweest. Licht tegenover Jaxons duisternis, enthousiasme tegenover Hudsons sarcasme, vreugde tegenover mijn verdriet. Maar nu... Nu is het alsof alle glitter uit haar leven is verdwenen. En uit het mijne.

'Heb je hulp nodig?' vraag ik uiteindelijk als ze naar haar uniform staat te staren alsof ze het nooit eerder heeft gezien.

De blauwe ogen die ze op mij richt zijn gekweld, leeg. 'Ik weet niet waarom ik zo...' Haar stem sterft weg en ze schraapt haar keel om de heesheid als gevolg van te weinig gebruik en het verdriet dat daaraan ten grondslag ligt te verjagen. 'Ik kende hem amper...'

Haar stem begeeft het en ze stopt abrupt met praten. Haar handen ballen zich tot vuisten en in haar ogen zwemmen tranen.

'Niet doen,' zeg ik. Ik loop naar haar toe om haar te omhelzen, want ik weet hoe het is om je schuldig te voelen over iets wat je niet kunt veranderen. Over het feit dat jij het hebt overleefd maar iemand die jou dierbaar is niet. 'Niet denigrerend doen over je gevoelens voor hem omdat je hem nog niet zo lang kende. Het gaat om hóé je iemand kent, niet om hoelang je hem kent.'

Ze huivert even en er blijft een snik in haar keel steken. Ik omhels haar nog wat steviger en probeer een beetje van haar pijn en verdriet weg te nemen. Probeer voor haar te doen wat zij voor mij heeft gedaan toen ik net op Katmere was gearriveerd.

Ze houdt mij net zo stevig vast en pijnlijke seconden lang rollen er tranen over haar gezicht. 'Ik mis hem,' zegt ze na een tijdje verstikt. 'Ik mis hem echt verschrikkelijk.'

'Ik weet het,' zeg ik sussend, terwijl ik troostend over haar rug wrijf. 'Ik weet het.'

Ze huilt nu vol overgave, met schokkende schouders, een trillend lijf en stokkende ademhaling. Minuten die een eeuwigheid lijken te duren. Mijn hart spat in talloze stukjes uiteen. Voor Macy, voor Xavier, voor alles wat tot dit moment heeft geleid. Ik moet me inspannen om niet met haar mee te huilen. Nu is het Macy's beurt om te huilen... En mijn beurt om haar op te vangen.

Uiteindelijk maakt ze zich los uit mijn armen. Veegt haar natte wangen af. Schenkt me een glimlachje dat haar ogen niet bereikt. 'We moeten gaan,' fluistert ze. Ze veegt nog een laatste keer met een hand over haar gezicht. 'Ik wil niet te laat komen bij de herdenkingsdienst.'

'Oké,' Ik beantwoord haar glimlachje en loop weg om haar wat privacy te geven, zodat ze zich kan aankleden.

Als ik me een paar minuten later naar haar omdraai hap ik geschokt naar adem. Niet omdat Macy haar haren heeft gedroogd en gestyled met

een schoonheidsspreuk, want dat ben ik wel gewend, maar omdat haar knalroze haar nu gitzwart is.

‘Ik vond dat het niet kon,’ prevelt ze, terwijl ze met haar vingers door een paar plukken kamt. ‘Knalroze is niet bepaald een rouwkleur.’

Ik weet dat ze gelijk heeft, maar treur wel om de laatste verdwenen sporen van mijn anders zo vrolijke, kleurrijke nicht. We zijn de afgelopen tijd heel veel kwijtgeraakt en ik weet niet hoeveel we nog kunnen hebben.

‘Het staat je goed,’ zeg ik, en dat meen ik echt. Maar dat is geen verrassing, want Macy zou er zelfs goed uitzien als ze kaal was of als haar haren in brand stonden. Dit is bij lange na niet zo erg. Maar ze ziet er daardoor wel nog kwetsbaarder uit. Nog breekbaarder.

‘Zo voelt het anders niet,’ antwoordt ze. Toch trekt ze een paar nette platte schoenen aan en doet oorbellen in de vele gaatjes in haar oren. Daarna spreekt ze nog een schoonheidsspreuk uit, om haar rode, opgezette ogen te herstellen.

Dan kijkt ze met droevige, maar heldere ogen naar mij, haar schouder recht en haar gezicht vastberaden. ‘Kom, dan gaan we.’ Zelfs haar stem klinkt ferm, emotioneel, en aangespoord door die kordaatheid loop ik naar de deur.

Ik pak mijn telefoon om de anderen te appen dat we eraan komen, maar als ik de deur opendoe blijkt dat niet nodig te zijn. Ze staan namelijk allemaal in de gang op ons te wachten. Flint, Eden, Mekhi, Luca, Jaxon... en Hudson. Sommigen zijn er wat erger aan toe dan anderen, maar ze zijn allemaal een tikje gehavend, net als Macy en ik. Mijn hart zwelt van vreugde als ik naar hen kijk.

Hoewel er op dit moment ellende en chaos heersen, diepe ellende en vreselijke chaos, is één ding niet veranderd. Deze zeven mensen steunen me en ik steun hen... En dat zal altijd zo blijven.

Maar als mijn ogen de kille, donkere ogen van Jaxon ontmoeten moet ik toegeven dat één ding weliswaar niet is veranderd, maar alle andere wel.

En ik heb geen flauw idee wat ik daaraan kan doen.

1

Als je levensgezel schaakmat staat

Drie weken later

‘Ik smeeek het je.’ Macy laat zich op het regenboogkleurige dekbed op haar bed vallen en staart me met bedelende ogen aan. Het is fijn om te zien dat ze voor het eerst sinds Xaviers begrafenis weer een beetje kan glimlachen. Het is weliswaar nog geen overtuigend lachje, maar ik doe het ervoor en glimlach automatisch terug. ‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft. Verlos die jongens in godsnaam uit hun lijden.’

‘Zo gemakkelijk gaat dat niet,’ antwoord ik. Ik zet mijn rugzak naast mijn bureau en laat me op mijn bed vallen. ‘Ik heb dat lijden namelijk niet veroorzaakt.’

‘Dat is de grootste leugen die ik je ooit heb horen verkondigen.’ Mijn nicht snuift spottend en tilt haar hoofd een stukje op zodat ik kan zien dat ze met haar ogen rolt. ‘Jij bent honderdvijftig procent verantwoordelijk voor het kniezende gedrag waarmee Jaxon en Hudson nu al drie weken lang op school rondlopen.’

‘Volgens mij zijn er heel veel redenen waarom Jaxon en Hudson kniezend op school rondlopen en is slechts de helft daarvan mijn schuld,’ zeg ik, maar ik krijg meteen spijt van mijn woorden.

Niet omdat ze niet waar zijn, maar omdat ik nu het laatste beetje kleur uit Macy’s wangen langzaam zie wegtrekken. Ze ziet er zo anders uit dan het meisje dat ik in november heb leren kennen dat het moeilijk te geloven is dat dit hetzelfde meisje is. Haar uitbundig gekleurde ha-

ren zijn nog steeds afwezig en hoewel de ravenzwarte tint die ze voor Xaviers begrafenis heeft aangebracht haar goed staat past het totaal niet bij haar karakter. Behalve dan haar verdriet... want daar past die kleur uitstekend bij.

Ik wil al zeggen dat het me spijt, maar Macy rolt zich om zodat ze me kan aankijken en gaat meteen verder. 'Ik weet heel goed hoe een treurende vampier eruitziet en jij hebt er nu twee van op je bordje. En even voor alle duidelijkheid: levensgevaarlijk en diepbedroefd is een linke combinatie, voor het geval je dat nog niet had opgemerkt.'

'O, dat heb ik heus wel opgemerkt.' Het is een combinatie waarmee ik al wekenlang te maken heb, een combinatie die me het gevoel geeft dat mijn ademhaling een bom is die elk moment kan afgaan, dat elke beweging die ik maak onderdeel is van een spelletje Russische roulette met als inzet het geluk van iedereen.

En aangezien het lot het nog steeds op me heeft voorzien, vergiste Macy zich kennelijk toen ze me vertelde dat Hudson zijn eindexamen had gehaald voordat Jaxon hem doodde. Dat blijkt dus niet zo te zijn. Bijna, maar helaas niet helemaal. Blijkbaar had hij niet genoeg punten gehaald omdat hij privéonderwijs had gevolgd en niet de volledige vier jaar op Katmere had afgerond. Macy was een paar jaar jonger dan hij en haalde er haar schouders over op. Wist zij veel. Na zijn dood had niemand het nog over hem. Hoe dan ook, het betekent dus dat ik hem nu overal tegenkom, waar ik ook ga. En hetzelfde geldt voor Jaxon. Ze behoren allebei tot onze vriendenkring, en toch ook weer niet. Ze volgen me overal met ogen die uitdrukkingloos lijken, maar onder de oppervlakte een hele massa emoties bevatten. Ze wachten tot ik iets doe of zeg... Wat dan ook.

'Ik snap nog steeds niet hoe ik aan een levensgezellenband met Hudson kom,' zeg ik mat. 'Ik dacht dat je iemand als levensgezel moest willen of er op zijn minst voor moest openstaan voordat het überhaupt mogelijk was.'

Macy kijkt me lachend aan. 'Blijkbaar voel je iets voor hem.'

Ik rol met mijn ogen. 'Dankbaarheid. Ik voel dankbaarheid voor hem. En dat is volgens mij echt een heel slechte reden om een relatie met iemand te beginnen.'

‘Oké...’ Macy’s ogen fonkelen nu pas echt vol humor. ‘Dus je hebt er al wel over nagedacht om iets met Hudson te beginnen?’

Ik smijt een sierkussentje naar mijn nicht, die behendig wegduikt en begint te lachen. ‘Nou, ik weet alleen dat bijna iedereen op school een moord zou begaan om één levensgezel te vinden. Dat jij er sinds jouw komst al twee hebt opgeduikeld is echt niet toegestaan.’

Macy plaagt me om de sfeer te verluchten, maar het helpt niet.

Hudson zit tijdens de maaltijden of bij de lessen die we samen volgen vaak bij ons. Hoewel het grootste deel van de Orde én Flint hem behoedzaam in de gaten houden, is het hem op een of andere manier gelukt om mijn nicht voor zich te winnen met hooguit een plagend lachje en een French vanilla latte.

In wezen is ze een van de weinige personen die het Jaxon kwalijk neemt dat onze levensgezellenband is verbroken, en ze komt er openlijk voor uit dat ze volledig aan Hudsons kant staat. Ik ben benieuwd of ze achter Hudson staat omdat ze echt gelooft dat hij de beste levensgezel voor me is, of alleen omdat hij niet Jaxon is, de jongen die erop stond dat we de strijd aangingen met het Ondoodbare Beest, een beslissing die tot de dood van Xavier leidde.

Hoe dan ook, in één opzicht heeft ze gelijk: uiteindelijk zal ik deze ellende moeten oplossen.

Maar ik doe juist mijn best de situatie nog even te negeren... In elk geval tot ik een plan heb. Sinds Xaviers begrafenis heb ik heel hard nagedacht over wat ik moet doen, hoe ik alles tussen Jaxon en mij, tussen Jaxon en Hudson, en tussen Hudson en mezelf kan herstellen, maar dat gaat gewoon niet. De grond onder mijn voeten is in drijfzand veranderd en ik heb veel minder aan mijn vleugels dan je zou denken... Ik weet heus wel dat ik toch een keertje zal moeten landen, maar telkens als ik dat probeer zink ik diep weg.

Macy heeft mijn innerlijke worsteling kennelijk in de gaten, want ze gaat rechtop op haar bed zitten en de vrolijke uitdrukking verdwijnt net zo snel van haar gezicht als van het mijne. ‘Ik weet dat het op dit moment allemaal niet meevalt,’ gaat ze verder. ‘Ik plaagde je maar met de jongens. Je doet je best.’

‘En als ik nou niet weet wat ik moet doen?’ De woorden spuiten uit

mijn mond alsof ik een fles ben die onder hoge druk staat en Macy net de dop heeft opengedraaid. ‘Ik heb amper kunnen verwerken dat ik een waterspuwer ben en nu moet ik óók nog verwerken dat ik een zetel heb veroverd in de Kring van Rampspoed en Radeloosheid en dat ik direct na onze diploma-uitreiking zal worden gekroond.’

‘De Kring van Rampspoed en Radeloosheid?’ herhaalt Macy met een verrast lachje.

‘Ik weet zeker dat ik daarna in een toren zal worden opgesloten of word onthoofd of iets anders al even noodlottigs.’ Ik doe wel alsof het een grap is, maar ik meen het serieus. Ik koester werkelijk geen greintje optimisme over mijn lidmaatschap van de bovennatuurlijke raad die onder leiding staat van de ouders van Jaxon en Hudson... En evenmin over alles wat daarmee te maken heeft, zoals politiek, overleving en het feit dat ik een levensgezellenband heb met Hudson in plaats van met mijn échte vriend in deze heerlijke nieuwe wereld waarin ik me bevind.

‘Ik hou nog steeds van Jaxon. Ik kan niet veranderen wat ik voel.’ Ik kreun even. ‘Maar ik vind het ook vreselijk om Hudson pijn te doen of de blik in zijn ogen te zien wanneer hij zijn broer en mij aan de lunchtafel gadeslaat.’

Het is een onbegrijpelijke nachtmerrie. En het feit dat ik sinds het moment dat ik bijna doodging vrijwel niet heb geslapen maakt het er alleen maar erger op. Maar hoe kan ik me nou ontspannen wanneer ik, zodra ik mijn ogen dichtdoe, Cyrus’ tanden in mijn hals voel wegzinken en de gruwelijke pijn van zijn eeuwigheidsbeet door mijn lichaam voel trekken? Of wanneer ik terugdenk aan het ondiepe graf waarin Hudson me levend begroef? (Ik durf hem nog steeds niet te vragen hoe hij wist dat hij dat moest doen.) Of erger nog, en ja, dit is echt nóg erger: wanneer ik me de uitdrukking op Jaxons gezicht herinner toen Hudson hem vertelde dat ik zijn levensgezel was?

Herinneringen die zo traumatisch zijn dat ik het liefst zou weglopen en me verstoppen.

‘Joh, het komt allemaal heus wel goed,’ zegt Macy met behoedzame stem en bezorgde ogen.

“Goed” is misschien een beetje overdreven.’ Ik rol me om en tuur

naar het plafond zonder dat echt te zien. In plaats daarvan zie ik alleen hún ogen.

Een donker en een licht paar.

Beide met een gekwelde blik erin.

Beide wachtend op iets waarvan ik niet weet hoe ik het hun moet geven, op een antwoord waarvan ik niet weet waar ik het kan vinden.

Ik weet wat ik voel. Ik hou van Jaxon.

En Hudson, tja, dat is iets ingewikkelder. Het is geen liefde, ook al is dat niet wat hij wil horen. Ja, mijn hart bonst als een gek wanneer hij in de buurt is, maar objectief gezien is die jongen nu eenmaal waanzinnig knap. Iedereen met een beetje verstand zou zich tot hem aangetrokken voelen. Bovendien zijn we nu met elkaar verbonden via een levensgezellenband, waardoor ik dingen voel die er niet echt zijn. Of dingen die ik niet wil voelen.

Na alles wat hij voor me heeft gedaan, na de band die we logischerwijze hebben opgebouwd in de weken dat we samen gevangenzaten, wil ik hem niet teleurstellen door hem te vertellen dat ik alleen vriendschap voor hem voel.

Ik kreun nog een keer. Nu ga ik er automatisch van uit dat Hudson mijn levensgezel wil zijn. Misschien is hij juist net zo kwaad op het lot als ik, omdat het ons in deze ongemakkelijke situatie heeft geplaatst.

Macy slaakt een diepe zucht, staat op van haar bed en gaat op het voeteneinde van dat van mij zitten. ‘Sorry. Ik wilde je niet pushen.’

‘Dat is niet waarom ik overstuur ben. Dat komt door...’ Ik stop met praten, want ik weet niet goed hoe ik de verwarring die in me rondzwierd onder woorden moet brengen.

‘Alles?’ vult ze mijn zin aan en ik knik, want inderdaad, alles is gewoon heel erg veel.

Het blijft een tijdje ongemakkelijk stil tussen ons. Ik wacht tot Macy het opgeeft, naar haar eigen bed terugkeert en dit desastreuze gebeuren dat voor een gesprek moet doorgaan laat voor wat het is, maar ze veroert zich niet. Ze leunt tegen de muur en staart me kalm en geduldig aan, iets wat niet bepaald standaard gedrag voor haar is.

Ik weet niet of het komt door de stilte, door de manier waarop ze me gadeslaat of door de behoefte die al de hele dag in me woedt om alles

eruit te gooien, maar als de spanning ondraaglijk wordt wurmt de waarheid die ik heb geprobeerd voor iedereen verborgen te houden, zelfs voor mezelf, zich onbewust over mijn lippen. 'Ik geloof echt niet dat ik hier sterk genoeg voor ben.'

Ik weet niet precies wat voor reactie ik van Macy verwacht op mijn bekentenis en een fractie van een seconde beeld ik me van alles in. Dat ze me overlaadt met medeleven of dat ze me met een rauwheid die niets met mij te maken heeft en alles met hoe akelig haar leven op dit moment is toebijt dat ik niet zo moet zeuren.

Uiteindelijk doet ze echter het enige waarop ik niet ben voorbereid. Het enige waaraan ik nooit heb gedacht. Ze begint te lachen. 'Ja, duh. Ik zou me pas echt zorgen maken als je dacht dat je dit allemaal wél in je eentje kunt afhandelen.'

'Serieus?' Ik ben stomverbaasd. En misschien een tikje beledigd. Denkt ze echt dat ik zo onbekwaam ben? Ik weet zelf heus wel dat ik een hoopje ellende ben, maar dat wil niet zeggen dat iedereen dat mag weten. 'Hoezo?'

'Omdat je er niet alleen voor staat en het niet in je eentje hoeft op te lossen. Daar ben ik voor. Daar zijn we allemaal voor, met name allebei je vriendjes.'

Ik kijk haar dreigend aan bij haar gebruik van het meervoud bij dat laatste woord en de nadruk die ze het meegeeft. 'Vriendje,' verbeter ik haar. 'Eén, niet twee.' Ik steek mijn wijsvinger op, voor het geval ze het niet begrijpt. 'Eén vriendje.'

'O, oké. Eén vriendje. Natuurlijk.' Macy werpt me een sluwe blik toe. 'Maar even voor alle duidelijkheid. Over welke vampier hebben we het nu?'

Bandbreuk

‘Je bent vreselijk irritant,’ zeg ik plagend. ‘Kunnen we ons misschien even focussen op wat echt belangrijk is? Namelijk ons einddiploma halen.’

Door het verlies mijn ouders, de overstap naar een andere school en mijn vier maanden durende afwezigheid waarin ik mijn fraaiste imitatie van een waterafvoer ten beste gaf, loop ik zo gigantisch achter dat ik amper nog een eindexamenkandidaat kan worden genoemd. Als ik niet alle extra projecten afrond die ik als huiswerk op heb gekregen en niet al mijn examenvakken haal, ben ik volgend jaar gewoon weer een laatstejaars. En dat is onaanvaardbaar, hoe graag Macy ook wil dat ik nog een jaar blijf. Als Hudson zijn gemiste lessen kan inhalen nadat hij nota bene dood is geweest, moet ik dat toch in godsnaam ook kunnen?

‘Je weet toch wel dat dát de echte reden is dat ik mijn hoofd in het zand steek, hè?’ geef ik eindelijk toe. ‘Want het is totaal onmogelijk om de bizarre berg extra werk die ik heb gekregen af te maken én te bedenken wat ik met Cyrus en de Kring aan moet én –’

‘Met je levensgezel?’ Macy glimlacht droevig en steekt een hand op voordat ik kan protesteren. ‘Sorry, ik kon het niet laten. Maar je hebt gelijk, hoe graag ik ook zou willen dat het anders was. Blijkbaar wil je heel graag je eindexamens halen.’ Ze loopt naar haar bureau en pakt haar laptop. ‘Als jouw zelfbenoemde beste vriendin is het dus aan mij om ervoor te zorgen dat dat ook gebeurt. Je moet toch een presentatie geven voor het vak magische geschiedenis van mevrouw Veracruz? Dat hoorde ik een paar laatstejaars tenminste zeggen.’

‘Klopt.’ Ik knik. ‘Iedereen moet een onderwerp kiezen dat dit jaar tij-

dens de les is besproken en een werkstuk van tien pagina's schrijven over een aspect van dat onderwerp dat tijdens de lessen niet aan bod is gekomen. Volgens haar levert dat ons betere algemene kennis van verschillende periodes in de geschiedenis op, maar ik denk dat ze het alleen maar doet om ons te pesten.'

Macy kruipt weer op haar bed en typt iets op haar laptop. 'Ik weet precies welk onderwerp jij moet kiezen!'

'O ja?' Ik rol me om en ga rechtop zitten.

'Ja,' antwoordt ze. 'Jullie hebben het toch over de band tussen levensgezellen gehad? Alleen dat al is voor mij een reden om dat vak te willen volgen. Nou, je bent zelf een levend voorbeeld van iets wat niet tijdens de les is besproken.'

Ik schud mijn hoofd. 'Die les heb ik helaas gemist, maar Flint vertelde me dat het mogelijk is om een levensgezellenband met meer dan één persoon te hebben in je leven. Ik ben dus niet de enige die meer dan één levensgezel heeft gehad.'

Macy stopt met typen en kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Oké, maar jij bent wél de enige van wie de levensgezellenband door iets anders dan de dood is verbroken.'

'Is dat nooit iemand anders overkomen?' vraag ik met een bonzend hart. 'Echt niet?' Het is moeilijk en tegelijkertijd ook akelig om te geloven. Als niemand dit ooit heeft meegemaakt, hoe moeten we de situatie dan herstellen? Wat moeten we doen? En waarom moest het uitgerend Jaxon en mij overkomen?

'Niemand,' zegt Macy bevestigend. 'De band tussen levensgezellen breekt nooit, Grace. Dat komt gewoon nooit voor. Het kán eenvoudigweg niet. Dat is nu eenmaal een vaststaand feit.' Ze zwijgt en tuurt naar haar handen, die op het toetsenbord rusten. 'Behalve dan dat die van jou op een of andere manier wel is gebroken.'

Alsof ik daaraan moet worden herinnerd.

Alsof ik er niet zelf bij was.

Alsof ik de band niet voelde knappen met een kracht die me bijna in tweeën spleet, een kracht die mij en Jaxon bijna verwoestte.

'Nooit?' Dat heb ik beslist verkeerd verstaan. Ik kan onmogelijk de enige zijn.

‘Nooit,’ herhaalt Macy nadrukkelijk, en ze kijkt me aan alsof ik op eens drie hoofden heb gekregen. ‘Niet een soort van nooit, Grace. Niet bijna nooit. Maar *nóóit* nooit. Als in “nooit in de geschiedenis van onze soort”-nooit. Zolang beide levensgezellen in leven zijn kan hun band niet worden verbroken. Het kan gewoon niet.’ Ze schudt haar hoofd om haar woorden te benadrukken. ‘Nooit. En dan bedoel ik dus echt nooit. Nooit als in –’

‘Oké, oké. Ik snap het.’ Ik schud berustend mijn hoofd. ‘De band tussen levensgezellen breekt nooit. Alleen is die van Jaxon en mij dus *wél* gebroken, ook al zijn we geen van beiden dood, dus...’

‘Ja,’ beaamt ze met een diepe rimpel in haar voorhoofd. ‘Dit is dus onontgonnen terrein. Geen wonder dat je je zo verward voelt. Je hele leven is verkloot.’

‘Wauw. Je wordt bedankt.’ Ik doe alsof ik een dolk uit mijn hart trek.

Macy grimast. ‘Je weet heus wel wat ik bedoel.’

‘Klopt,’ zeg ik instemmend. ‘Maar er is één ding aan deze hele situatie dat ik niet snap. Ik loop er al dagen over te piekeren en het is de reden dat ik zo sceptisch ben over de bewering dat dit *nóóit* gebeurt. Ik –’

‘Nooit.’ Ze onderbreekt me en zwaait met haar handen om haar woorden te onderstrepen. ‘Letterlijk nooit.’

Ik steek een hand op om haar de mond te snoeren, want ik was nog niet uitgesproken. ‘Maar als dat waar is en de band tussen levensgezellen nooit breekt, waarom bestond er dan een spreuk om die van mij te verbreken? En waarom kende de Bloedvanger die?’

3

Hou het hoofd koel en wingo rustig verder

‘Zeg, weet jij wat we vanavond eten?’ vraag ik aan Macy als we door de met drakenwandlampen verlichte gangen naar de kantine lopen. We hebben drie uur lang informatie opgediept over de levensgezellenband, maar hebben geen enkel voorbeeld gevonden van iemand anders van wie de band is verbroken of van een spreuk waarmee dat mogelijk is. Inmiddels hebben we flinke trek. ‘Ik ben vergeten het te controleren.’

‘Wat het ook is, het is beslist vies.’ Ze slaakt walgend een zucht. ‘Het is weer akelige woensdag.’

‘Akelige woensdag?’ Ik hoor waarschijnlijk te weten wat ze bedoelt, want ik heb de afgelopen drie weken bijna elke dag in de kantine gegeten, maar ik heb nogal veel aan mijn hoofd gehad. De meeste dagen mag ik al van geluk spreken als ik me herinner dat ik mijn schooluniform moet aantrekken, laat staan dat ik onthou wat er in de kantine wordt geserveerd... Nou ja, behalve de donderdagse wafels dan. Die staan onuitwisbaar in mijn geheugen gegrift.

Macy werpt me op de trap een zijdelingse blik toe. ‘Ik raad je aan om het bij yoghurtjes te houden en misschien een broodje, als je je heel avontuurlijk voelt.’

‘Yoghurtjes? Serieus? Hoe erg kan het nou zijn? De keukenheksen zijn fantastisch.’ Wat zouden ze nou helemaal kunnen opdienen om zulke walging bij mijn nicht op te roepen? Hagedisoog? Kikvorslong?

‘De heksen zijn inderdaad fantastisch,’ beaamt ze. ‘Maar één woensdag per maand gaan de heksen vroeg weg vanwege wingoavond. En vanavond is zo’n avond.’

‘Wingoavond?’ herhaal ik stomverbaasd. Mijn fantasie schotelt me meteen beelden voor van heksen met enorme ravenvleugels die rond de top van het kasteel vliegen. Maar dat zou ik natuurlijk moeten hebben gezien.

Macy reageert geschokt als het tot haar doordringt dat ik nog nooit van dit ritueel heb gehoord. ‘Het is een heksenversie van bingo. Ik kan niet wachten tot ik oud genoeg ben om mee te mogen spelen.’

‘Oud genoeg om mee te spelen?’ Ik pijnig mijn hersens in een poging te bedenken wat voor soort bingo de keukenheksen zouden kunnen spelen die alleen geschikt is voor volwassenen.

‘Ja!’ Macy’s gezicht klaart op. ‘Het is net bingo, maar als er een getal wordt omgeroepen dat op jouw kaart staat moet je een shotje drinken van een van de toverdrankjes die ze die avond uitdelen. Sommige laten je dansen als een kip, andere draaien je kleren binnenstebuiten... Vorige maand hadden ze er zelfs een waardoor je als een T-rex door de kamer liep.’ Ze lacht vrolijk. ‘Laten we het erop houden dat als je eindelijk bingo hebt en wint, je dat ook echt hebt verdiend. De keukenheksen zijn eraan verslaafd, ook al wint Marjorie altijd omdat ze zo’n dramaqueen is. Dat wordt dan weer een heel gedoe als Serafina en Felicity haar ervan beschuldigen dat ze de balletjes betovert –’

‘Wiens ballen worden er precies betoverd?’ vraagt Flint, die met zijn minstens een meter tachtig lange lijf achter ons opduikt. Zoals gewoonlijk ligt er een brede grijns op zijn knappe gezicht en glanzen zijn amberkleurige ogen ondeugend. ‘Dat vraag ik alleen maar omdat ik vrij zeker weet dat dat tegen de regels is.’

‘Begin jij nou ook al?’ zegt Macy, maar ze schudt lachend haar hoofd. ‘Ik had het over wingo en dat de keukenheksen helemaal flippen vanwege –’

‘Wingo?’ Hij blijft abrupt onderaan de trap staan, zijn vrolijke grijns verdrongen door een blik van afschuw. ‘Vertel me alsjeblieft dat het niet alwéér wingoavond is.’

Macy zucht. ‘Ik wou dat ik dat kon.’

‘Weet je wat? Ik heb eigenlijk geen trek.’ Flint deinst achteruit. ‘Ik denk dat ik –’

‘O, nee. Zo gemakkelijk kom je er niet vanaf.’ Macy steekt haar arm door die van hem en trekt hem mee. ‘Gedeelde smart is halve smart.’

Flint moppert wat en Macy beaamt wat hij zegt, maar ze sleurt hem evengoed mee.

Ze klagen aan één stuk door op weg naar de kantine, totdat ik uiteindelijk opmerk: ‘Zo erg kan het onmogelijk zijn. Joh, ik heb de kantines van openbare scholen overleefd en daar was yoghurtijs echt geen optie, zelfs niet op goede dagen.’

‘Het is wel degelijk zo erg,’ antwoordt Macy.

‘Eigenlijk zelfs nog erger,’ waarschuwt Flint me.

‘Hoezo? Hoe kan het in vredesnaam nog erger zijn? Wie kookt er dan?’

Ze kijken me allebei met evenveel afschuw aan en antwoorden in koor: ‘De vampiers.’